

ОСТАВАШ ЗАВИНАГИ В СЪРЦАТА НИ! НА БОЯН ПЕТРОВ – от приятелите и колегите в ИБЕИ - БАН

Небето заплака

Небето даже се сломи – заплака
и капките сълзи са вместо дар.
Така изпрати ни от тебе знака –
за нашите души да станеш цяр.

Че тоя цяр нас вечно да лекува,
та глупавите страсти да сдадем.
Но тоя дъжд защо не се срамува,
той знае ли – не ще те предадем!

Ти горе си, там вече ще останеш,
високо място ти се отреди.
Но кой кажи на нас ще ни разкаже
за тоя път, дето не сподели?

Ти казваше „Изкачвам върховете,
природата не ще да покоря“.
Ала ти покори ни умовете,
духът ти с нас е – ярък, в светлина!

стихове: Данаил Таков

На Боян (Съни)

Ти връх си и си там сред върховете,
без милост призоваха те, без свян.
Не ти простиha даже ледовете,
но знай, че никога не ще си сам.

Твоята усмивка, твоята устремност,
не се забравят знаеш го, нали?
Ти бе надскочил земната си тленност,
защо остави ни, да ни боли?

Тъй рядко има вече на земята,
такива хора – силни като теб.
Нелеки бяха пътят ти, съдбата,
но на страха за миг не падна в плен.

Да знаеш, никой няма да те пусне –
в сърцето си, в душата, в мислите.
От теб се учим как да се откъснем,
от смешните ни страсти – низките.

Човек не се предава, ако има
за пример твоя борбен дух и плам.
Бояне, само върховете взимат
достойните, до тях да бъдат – там!

Той остана там, където трябва

Той остана там, където трябва.
Ледено – кристална свобода
му отключи тая планина,
но без срам душата тя му грабна!

Той остана там, където трябва.
Силата му с бурята се сля
във сценарии на една съдба –
трудна, но духът докрай не падна!

Той остана там, където трябва.
Върховете чакали са плен,
тежък път му беше отреден,
ала подвигът не се забравя!

Той остана там, където трябва –
в склонове огрени от лъчи!
Сила нужна е да се мълчи,
още повече – да се разказва!